

OWCZAREK AUSTRALIJSKI - KELPIE

(Australian Kelpie)

Kraj pochodzenia: Australia

Data publikacji obowiązującego wzorca: 21.04.1997

Użytkowanie: Owczarek.

Klasyfikacja FCI: Grupa 1 - Psy pasterskie i zaganiające.
Seksja 1 - Psy pasterskie.
Próby pracy wymagane.

WYGLĄD OGÓLNY:

Kelpie wyglądać ma na aktywnego, zwinnego psa pracującego wysokiej klasy, o wyraźnym i mocnym umięśnieniu i sprawnych kończynach, zdolnego do długotrwałej pracy bez zmęczenia. W żadnym razie nie może być lekki i wiotki.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Kelpie jest nadzwyczaj inteligentny, bystry i szybki w reakcjach. Jest opanowany i łatwy do ułożenia, oddany właścicielowi i zawsze chętny do pracy, a jego energia jest wręcz niewyczerpana. Odznacza się wrodzonym instynktem i umiejętnościami, niezbędnymi przy pasieniu owiec, tak na terenie zamkniętym, jak i w polu. Wszelkie cechy budowy i charakteru, które wpływają na obniżenie sprawności użytkowej psa, muszą być uznane za zdecydowanie nietypowe.

GŁOWA:

Proporcjonalna do wielkości psa. Kształt i linie głowy dają wyraz, zbliżony do lisiego, złagodzony przez oczy kształtu migdała.

Mózgoczaszka:

Czaszka: lekko zaokrąglona, szeroka między uszami. Czoło płaskie.

Przełom czołowo-nosowy (stop): wyraźny.

Trzewioczaszka:

Nos: barwa nosa odpowiada umaszczeniu.

Kufa: ładnie wyrzeźbiona, pożądana trochę krótsza od mózgoczaszki.

Wargi: suche i przylegające.

Uzębienie: zęby mocne, zdrowe, równomiernie rozmieszczone, zgryz nożycowy.

Policzki: zaokrąglone, ale niezbyt mocno wykształcone.

Oczy: kształtu migdała, średniej wielkości, z wyraźnymi kącikami, o bystrym i inteligentnym wyrazie. Barwy brązowej, harmonizującej z maścią; u psów błękitnych dopuszczalne oko jaśniejsze.

Uszy: średniej wielkości, stojące, zaostrzone na końcach, cienkie, mocne przy podstawie, trochę zaokrąglone na zewnętrznych krawędziach, osadzone szeroko na bokach czaszki i skierowane na boki. Wnętrze ucha porośnięte gęstym włosiem.

SZYJA:

Średniej długości, mocna, trochę łukowato wygięta, płynnie przechodząca w łopatki, bez podgardla, z niewielką grzywą.

TUŁÓW:

Stosunek długości tułowia, od najbardziej ku przodowi wysuniętego punktu mostka do guza siedzeniowego, do wysokości w kłębie wynosi 10 do 9.

Grzebiot: mocny, prosty.

Lędźwie: mocne i dobrze umięśnione.

Zad: dość długi i opadający.

Klatka piersiowa: raczej głębsza niż szeroka.

Żebra: dobrze wysklepione.

Słabizny: głębokie.

OGON:

W spoczynku zwisający i lekko wygięty. W ruchu i przy pobudzeniu może być wzniesiony, ale w żadnym razie nie zakręcony tak, by jego koniec znalazł się poza pionową linią, przechodzącą przez nasadę. Na ogonie wyraźna szczotka. Osadzony nisko, stanowi przedłużenie opadającej linii zadu i sięga mniej więcej do stawu skokowego.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie: dobrze umięśnione, o mocnym, ale nie ciężkim kośćcu, oglądane od przodu proste i równoległe wobec siebie.

Łopatki: umięśnione, skośnie ustawione, szczyty łopatek blisko siebie ustawione.

Ramiona: tworzą z łopatkami kąt prosty.

Łokcie: nie wykręcone na zewnątrz ani do wewnątrz.

Śródrezcza: oglądane z boku trochę nachylone w stosunku do podłoża, co zapewnia sprężystość ruchu i pozwala na nagłe zwroty.

Kończyny tylne: mocne, dobrze umięśnione. Oglądane z tyłu są proste i równoległe wobec siebie, ustawione niezbyt szeroko, ale i nie blisko siebie.

Stawy kolanowe: dobrze kątowne.

Stawy skokowe: dość nisko umiejscowione.

Łapy: okrągłe, mocne, o mocnych opuszkach, place zwarte i wysklepione, pazury krótkie i mocne.

CHODY:

Aby kelpie mógł bez zmęczenia wykonywać swą pracę, zwłaszcza na otwartych terenach, musi być on bezbłędnie zbudowany. Wszystkie wady, które upośledzają ruch i sprawność psa, jak krowia, czy beczkowata postawa kończyn tylnych, luźne łopatki, słabe kątownie, krzyżowanie i wysokie podnoszenie łap, muszą być surowo oceniane. Ruch powinien być sprawny, bez wysiłku, a pies musi być zdolny do nagłych zwrotów w ruchu. W kłusie, gdy rośnie prędkość, łapy poruszają się trochę zbieżnie, ale w postawie rozstawione są szeroko.

OKRYWA WŁOSOWA:

Sierść: dwuwarstwowa, z podszerstkiem. Włos okrywowy prosty, zwarty, przylegający i twardy, nieprzemakalny. Na spodzie tułowia sierść trochę dłuższa, na udach tworzy niewielkie portki. Na głowie, zewnętrznej stronie uszu, przedniej stronie kończyn i łapach krótka, na szyi dłuższa i bardziej gęsta, tworzy grzywę, a na ogonie - szczotkę. Sierść zbyt długa lub zbyt krótka jest wadliwa. Prawidłowa długość sierści na tułowiu to 2-3 cm.

Umaszczenie: czarne, czarne podpalane, czerwone, czerwone podpalane, płowe, czekoladowe i błękitne.

WZROST:

Wysokość w kłębie: 46 do 51 cm dla psa,
43 do 48 cm dla suki.

WADY:

Wszystkie odstępstwa od tego, co podano powyżej, powinny być traktowane jako wady, powodujące odpowiednie obniżenie oceny.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.